

Arrest

nr. 221 378 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Roemenië op 2 februari 2017 erkend werd als vluchteling. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden in Roemenië en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Roemenië reeds drie maanden na aankomst, en quasi direct na de erkenning van zijn vluchtelingenstatus, heeft verlaten en hij zelfs niet de moeite genomen heeft om langs te gaan bij de organisatie die informatie verschaft aan vluchtelingen en waarvan verzoeker het adres en telefoonnummer eerder verkregen had. Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen overigens problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Blote beweringen beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Roemenië, geen toegang zou krijgen in Roemenië tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

Verzoeker maakt voorts op algemene wijze gewag van racisme, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die betrekking hebben op zijn situatie. Verzoeker maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal enig gewag van racisme of haatmisdrijven in Roemenië ten overstaan van zijn persoon. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Roemenië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Tot slot benadrukt de Raad dat het door verzoeker geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een individuele geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 maart 2019, voert verzoekende partij aan dat de levensomstandigheden in Roemenië er zwaar zijn voor personen die internationale bescherming hebben gekregen. Zij licht toe dat er in Roemenië een systematisch onvermogen is om bijstand en bescherming te verkrijgen. Personen kunnen niet voorzien in hun levensbehoeften, er is geen huisvesting, geen toegang tot de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en onderwijs. Integratie is onmogelijk aangezien personen die genieten van internationale bescherming 100 euro krijgen per maand terwijl de huishuur het dubbel is. Aangezien zij geen werk heeft moet zij alles voorschieten wat onmogelijk is. Verzoekende partij wijst nog naar de informatie aan het dossier en legt nog een aanvullende nota neer. Zij zal tevens slachtoffer worden van racisme en geweldplegingen.

4.2. De Raad wijst vooreerst op het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

Verzoeker moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij IB geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 maart 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad herneemt dat een algemene verwijzing naar de situatie voor personen die internationale bescherming hebben gekregen in Roemenië, *an sich* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de

geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Roemenië verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreken blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en onderwijs, en het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, internationale beschermden in Roemenië zouden lijden. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift worden verwezen, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als een persoon die er internationale bescherming geniet. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan stellen dat de levensomstandigheden in Roemenië er zwaar zijn voor personen die internationale bescherming hebben gekregen. Verzoekende partij ontwikkelt met dit verweer geen concrete argumenten tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“U verklaart dat u in de stad Giurgiu werd opgevangen in een militair kamp, waar u en andere verzoekers als gevangenen behandeld werden. Er werd geen voedsel voor jullie voorzien. Wel kregen jullie maandelijks 400 Lei, wat ongeveer overeenstemt met 100 euro, waarvan jullie voedsel konden kopen. Ook de medische hulp liet er te wensen over (CGVS, p. 4). U haalt verder aan dat de communicatie tussen u en de andere verzoekers enerzijds en de werknemers van het kamp anderzijds heel moeizaam verliep omdat jullie geen Roemeense spraken, en de taal in het kamp ook niet konden leren, en de werknemers van het kamp amper Engels spraken. Tijdens uw verblijf kwam er eenmalig een advocate langs die jullie in het Engels een aantal zaken kwam uitleggen, maar na haar bezoek bleven u en de anderen met veel vragen achter (CGVS, p. 4).

Op 2 februari 2017 kreeg u een positieve beslissing in uw verzoek tot internationale bescherming, en verkreeg u ook uw Roemeense documenten in het kamp in Giurgiu (CGVS, p. 5). U zou toen gevraagd hebben waar u Roemeense taallessen kon volgen, maar zou enkel gehoord hebben van de werknemers van het kamp dat uw verblijf erop zat en zij verder niets meer voor u konden doen. U nam vervolgens uw documenten en uw spullen, u kocht een vliegtuigticket voor Duitsland en vertrok naar Boekarest vanwaar u zou vliegen naar Duitsland (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u Roemenië reeds drie maanden na aankomst, en quasi direct na de toekenning van de vluchtelingenstatus, heeft verlaten, wat grote vraagtekens plaatst bij uw bereidwilligheid om een toekomst op te bouwen in Roemenië.

U geeft vervolgens aan dat u, mede omdat u geen taallessen gekregen had tijdens uw verblijf in het kamp in Giurgiu en dus geen kennis had van de Roemeense taal, en omdat u geen financiële of andere steun kreeg nadat u het centrum verlaten had, geen enkele mogelijkheid zag om een toekomst uit te bouwen in Roemenië. Gevraagd waarom u Roemenië zo snel verlaten heeft, stelt u dat er u niets werd aangeboden. Er was geen mogelijkheid om de taal te leren, er was geen steun en bijgevolg was het u onmogelijk een beroep te leren of een job te vinden (CGVS, p. 7). Er werd u vaak gezegd dat Roemenië zelf een arm land is en dat u elders naartoe moest gaan om een toekomst op te bouwen. Eens u een beslissing kreeg, werd u uit het centrum gezet zonder steun. U geeft aan dat het moeilijk is om in een land als Roemenië van nul iets op te bouwen zonder steun van derden (CGVS, p. 5). U voegt toe dat de bevolking ook niet open is naar vluchtelingen (CGVS, p. 5). Gevraagd of u persoonlijk problemen gekend heeft, verwijst u naar een andere verzoeker in uw kamp die geslagen werd door mensen van ‘Al Sigan’ (CGVS, p. 5). U omschrijft de Al Sigan als een groep zigeuners die problemen maken en voor overlast zorgen. U heeft zelf geen problemen met hen gekend (CGVS, p. 7).

Gevraagd of er organisatie bestaan in Roemenië die vluchtelingen helpen en ondersteunen, antwoordt u dat zo'n organisaties er enkel in Boekarest zijn. Gevraagd hoe u weet heeft van het bestaan van dergelijke organisaties in Boekarest, vertelt u dat een vriend in het centrum een andere vriend had die al langer in Roemenië woont. Die vriend had verteld over een organisatie in Boekarest die vluchtelingen helpt en ondersteunt. De naam van die organisatie kan u zich niet langer herinneren. De vriend van uw vriend in het centrum gaf u de naam en het telefoonnummer van de organisatie in Boekarest. Toen u de

organisatie opbelde, vertelden die u dat ze niet binnen mochten in het centrum in Giurgiu. Gevraagd of u naast het telefoonnummer ook over het adres van de organisatie in Boekarest beschikte, zegt u van wel. Vervolgens gevraagd of u de organisatie dan bezocht toen u in Boekarest was, stelt u dat de mensen die het adres en het telefoonnummer van de organisatie hadden al eerder vertrokken waren uit het centrum in Giurgiu. U voegt toe dat die organisatie geen capaciteit heeft om de taal te onderwijzen, financiële steun te bieden of beroepsopleidingen te organiseren. Gevraagd wat die organisatie dan wel deed, stelt u dat ze vooral informatie gaf aan vluchtelingen over waar men terecht kan om bepaalde zaken te regelen (CGVS, p. 5). Dit neemt niet weg dat een bezoek aan deze organisatie verhelderend zou kunnen geweest zijn voor u, en u richting had kunnen geven voor een toekomst in Roemenië. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u in het kamp steeds hoorde dat het moeilijk zou zijn om een toekomst op te bouwen, dat er geen werk is en dat dergelijke uitspraken het psychologisch zwaar maken (CGVS, p. 6). Expliciet gevraagd om welke redenen u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, herhaalt u dat u geen steun of informatie kreeg in Roemenië en dat u dikwijls te horen kregen dat u beter zou vertrekken. Gewezen op het feit dat er wel degelijk organisaties zijn in Roemenië die Roemeense taallessen voorzien, medische zorgen aanbieden en ondersteuning bieden in de zoektocht naar een job, zegt u dat dit niet werkelijk zo is waarop u verwijst naar andere vluchtelingen die werden teruggestuurd naar Roemenië en op straat terecht kwamen. Sommigen van hen besloten daarop terug te keren naar Turkije (CGVS, p. 6).

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de impact van dergelijke ingrijpende veranderingen in uw leven, getuigt het feit dat u niets ondernomen heeft nadat u naar Boekarest reisde, en zelfs niet bent langsgeslagen bij de organisatie die informatie verschaft aan vluchtelingen en waarvan u het adres en telefoonnummer eerder verkregen had, geenszins van een doorgedreven poging om een duurzaam leven op te bouwen in Roemenië."

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een medisch attest neer waarin geattesteerd wordt dat verzoekende partij symptomen vertoont van posttraumatische stress en waarin aangegeven wordt dat een psychiatrische follow-up gestart is. Uit niets blijkt noch toont verzoekende partij aan dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg voor haar aangehaalde psychische problemen. Bovendien wijst niets erop dat de psychologische problemen zoals blijkt uit het medische attest op zichzelf zou kunnen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Roemenië. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Roemenië, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar inzake haar psychische problemen, noch tot andere rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Roemenië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Haar levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS